

VIII.

Както много други немили — недраги и Стефанъ Караджа отново подирва срѣдата на българскитѣ хъшове и неговата бждеща сждба била вече окончателно опредѣлена: борба за свобода.

Презъ 1864 година той става известно време кръчмаръ въ Гюргево и отново минава като хъшъ въ Добруджанскитѣ села и градове. Въ Свищовъ въ разпра, той отишелъ да убие тогавашниятъ турски чиновникъ Драганъ Цанковъ; въ Търново, той стреля въ митрополитската стая на гръцкия владика, но не успѣлъ да го улучи и само счупилъ огледалото му.

Отиването на Караджата въ Търново е станало презъ пролѣтътъ за 1864 г., по нареждането на Г. С. Раковски, който изпратилъ Караджата съ чета да из земе българскитѣ старини — патриаршеската българска корона отъ В.-Търновската митрополия¹⁾, гдето била присвоена

¹⁾ Киpо П. Тулешковъ, В. Търновската митрополия и патриаршеската българска корона. Общински в-къ „В. Търново“, бр. 4 отъ 9. IV. 1938 г. стр. 28 — 29; Ив. Кр. Стойчевъ, Кой е Вазовиятъ герой Странджата. Сп. „Българска мисъл“, год. XIV, кн. VII, стр. 395 — 403. София, 1939 г.